

Giv alle SU-modtagere på ungdomsuddannelser 5.000 kroner til sommeren

For et par dage siden blev der indgået en bred aftale i Folketinget om en såkaldt sommerpakke. Pakken skal sætte gange i dansk økonomi efter en hård start på året, der var præget af en lang nedlukning. Vi danskere skal blive bedre til at opleve vores eget land og ikke rejse udenlands til sommer. Sidste år havde næsten alle danskere travlt med at sidde lårene af hinanden på Bornholm.

Sommerpakken indeholder initiativer for 1,6 milliarder kroner, der skal sætte gang i den danske økonomi. Men hvad får man så for de mange penge, fristes man til at spørge. Man kan blandt andet tage færgen til danske øer gratis. Det koster 75 millioner kroner. Aftenskolerne og foreningerne kan også glæde sig. De kan i alt modtage 59 millioner kroner til aktiviteter hen over sommeren. Det er bare nogle af de ting, man som dansker får ud af sommerpakken. Er det den rigtige prioritering af vores penge?

Helt klart nej. Det er i virkeligheden de danske gymnasieelever og unge, som tager en ungdomsuddannelse, der trænger til en sommerpakke. Vi har oplevet det meste af skoleåret bag skærmen og savnet vores kammerater meget.

Men man kunne næsten sige sig selv, at det ikke er de unge, der får noget ud af sommerpakken. Ligesom gymnasierne - og særligt universiteterne - var noget af det, der åbnede sidst ved genåbningen i foråret. Det er selvom det er bevist, at det nogle af de steder, hvor smitterisikoen er lavest og den samfundsøkonomiske gevinst højest. Senest har vi set, at regeringen prioriterer en stor sejrsmiddag i forbindelse med, at Brøndby vandt Superligaen, højere end at de unge kan få en uddannelse. Da alle politikere talte om, at de unge var tilbage med fuldt fremmøde, var det eneste problem bare, at vi alle havde fået læseferie.

Der er omkring 205.000 unge, som går på en ungdomsuddannelse og modtager SU. Hvis man skulle kompensere alle unge, der har mistet en så stor del af deres ungdoms- og gymnasieliv - mig selv inklusiv - vil det være passende at give hver af de omkring 205.000 unge en check på 5.000 kroner oven i deres SU, så de kan nyde sommerferien til det fulde. Det vil koste lidt over én milliard kroner, altså noget mindre end den aftalte sommerpakke.

Politikerne burde i langt højere grad fokusere på de unge, end på om man kan komme gratis med færgen i sommerferien. Det er de unge og særligt eleverne på ungdomsuddannelserne, der har trukket det seje træk i forbindelse med nedlukningerne, og det er deres kostbare ungdomsliv, det går udover. Det lyder måske ikke af meget i forhold til ens samlede liv, men når man er ung, føles det som fem år. Man må ikke glemme, at det er en tredjedel af ens tid i gymnasiet. Det er en vigtig tid for alle unge.

Det kan godt være, at Mette Frederiksen kalder sig selv for »børnenes statsminister«, men én ting er sikkert. Hun er i hvert fald ikke de unges statsminister.

KOMMENTAR
Alexander Sennels

Alexander Sennels er elevrådsformand på Lyngby Handels-gymnasium og Lyngby Gymnasium

DAGENS BREV Det skal være trygt at handle sit hjem

Overalt i Danmark handles der boliger som aldrig før. Mere end 60.000 huse, over 20.000 lejligheder og dertil godt 16.000 sommerhuse skiftede ejermand i 2020. Og vi bruger tilstandsrapporter som aldrig før. Over 90.000 tilstandsrapporter blev udarbejdet i 2020.

Tilstandsrapporter, der hjælper os med at finde hoved og hale i standen af det hus, som vi har forelsket os i. Er det nu et godt hus rent byggeteknisk - taget falder ikke ned om ørerne på os? Og er det i god nok stand - der er ikke skimmelsvamp i væggene? For tilstandsrapporter giver os tryghed. Tryghed til at træffe beslutningen om køb. Tryghed for at det, som vi køber, ikke har fejl og mangler. Eller i hvert fald ikke fejl og mangler, som vi ikke er bekendte med. Og fejl og mangler, som vi dermed kan trække ud af prisen på boligen inden købet. Så vi undgår overraskelser, når nye rammer sættes omkring vores hjem.

Det er i hvert fald det, der er meningen med tilstandsrapporter.

Desværre er det ikke altid sådan. Nogle gange ender »boligdrømme i ruiner«, som der var eksempler på i Kontant på DR her forleden. Hvor kvaliteten af den udarbejdede tilstandsrapport slet ikke er god nok.

Tidligere har tilstandsrapporterne fået skyld for,

at de var for ukonkrete. Fra 2020 fik vi en ny tilstandsrapport, der skulle gøre det lettere for køberne. Den, mener nogen, er blevet for konkret med for mange muligheder for at identificere fejl, der så ikke længere vil være dækket af en forsikring, ejerskifteforsikringen.

Men uanset hvad, så handler det om grundighed og ordentlighed, når der skal udarbejdes en tilstandsrapport af høj kvalitet, der identificerer de mulige fejl og mangler. Som ikke giver køberne en falsk tryghed. Der ikke giver uønskede overraskelser. Og i værste fald kan ende med at koste den enkelte familie hus og hjem.

I Danmark holder Sikringsstyrelsen øje med kvaliteten af tilstandsrapporterne. De laver forskellige typer af stikprøver, både såkaldte administrative kontroller og tekniske revisioner. Det er en vigtig opgave. Desværre finder de stadigvæk for mange fejl.

Vi er tilsyneladende ikke i mål.

Det er afgørende, at der er tillid til vores system for tilstandsrapporter. At de giver den nødvendige tryghed, når man køber en bolig, der for de flestes vedkommende, er det største køb, som de indgår i deres liv. Venstre har derfor indkaldt ministeren til en drøftelse, så vi kan få styrket kvaliteten i tilstandsrapporterne. Det er helt nødvendigt.

HEIDI BANK, MF, BOLIGORDFØRER (V)

LÆSERNE MENER

Lad os få brobygget de mange unge fra testcentrene godt videre

Vi taler i disse år om vigtigheden af, at alle unge får et arbejde eller en uddannelse, men der er en restgruppe, vi ikke er lykkedes med - endnu.

Vi driver 18+ Klubben i KBH+ Askovfonden for Københavns Kommune, hvor kriminalitetstruede unge mænd mellem 18 og 25 år med minoritetsbaggrund kommer året rundt. Mange unge er nu kommet i arbejde som podere. Der var nem adgang og ikke krav om en masse diplomer. De er stolte, glade og super motiverede for at gøre en forskel for det samfund, de er en del af.

Om lidt slutter deres eventyr på arbejdsmarkedet som podere, da den type af job forsvinder, når vores testcentre ikke længere skal bemandes. Jeg ville ønske, at vi som samfund kunne tilbyde de unge en indsigt i de muligheder, de så har for at komme i uddannelse eller i andet job, når deres poderejob er ved at ebbe ud, men jeg kunne være bange for, at der ikke sker andet end at de mister motivationen.

En del af dem skal igen opleve at være dem, der ikke er brug for. Jeg kan ikke løse denne udfordring alene, men ønsker, at der er aktører i testcentre, regioner og uddannelsesvejledere, der vil tage fat i at få brobygget de mange unge fra testcentrene godt videre. Jeg ved, at viljen er der, men der skal handling og en vis hastighed bag en sådan indsats.

Det kunne være, at de mange

beslutningstagere, der tager på Folkemødet, kunne drøfte den idé over en fadøl og finde en god, hurtig og smart løsning (tag endelig æren for ideen).

STINE HAMBURGER, DIREKTØR KBH+ ASKOVFONDEN

Flere pædagoger, bare flere

Jeg føler med venstrefløjens nogle gange. De vil så gerne have, at der er nogle økonomer, der ser verden fra deres synspunkt, men det er der så sjældent. Når der sker, ophøjer venstrefløjens dem nemlig til rockstjerner, og så ophører deres »økonom«-titel reelt (tænk Piketty). Og så er man tilbage ved udgangspunktet. For eksempel en rapport om, at institutionsnormeringer ikke har et afkast. Det tror jeg nu nok, de har, uanset hvad vismændene regner sig frem til. Men Thomas Bernt Henriksen rejser på lederplads det relevante spørgsmål til Pia Olsen Dyhr: hvilket?

Olsen Dyhr mener jo at vide, hvad afkastet er. Vismændene ved det ikke. Danskerne betaler gildet. Er det ikke på tide, at vi tager diskussionen om, hvad det ER, venstrefløjens gerne vil have, og som de gerne vil have, at andre skal betale for?

Er det arbejdspladserne? Er det overvågningen? Er det den politiske ensretning? Er det speltmødrenes behov for at realisere sig selv gennem deres børn? Er det frygt for fremtidig kriminalitet? Er det opdrættet af nye skatteobjekter? Er det lidt af det hele?

Det er bestemt en diskussion

værd. Men man kan ikke bare sige, at man vil have mere kage. Man kan også få for meget af det gode, og vi er slet, slet ikke enige om, hvad der er godt. Den afgørelse skal ikke overlades til økonomerne. For de betaler heller ikke selv, hvis de tager fejl. Det gør danskerne.

HANS JØRGEN PEDERSEN, SKOVLUNDE

Det skal kunne betale sig at arbejde

Peter Nedergaard har vist aldrig været økonomisk trængt. I Groft Sagt 7. juni giver han udtryk for, at forskellen mellem det nye forslag til kontanthjælp og et lavtlønsjob er »beskedne 3.200 kroner«.

Jeg har gudskelov aldrig haft behov for kontanthjælp. Ej heller haft et lavtlønsjob. Der har dog været andre omstændigheder, der har betydet en økonomi, hvor 1.000 kroner - for ikke at tale om 3.200 - mere gjorde en forskel.

Det er ærgerligt, at vi diskuterer satser og lofter. Der vil altid være situationer, hvor en lav løn og kontanthjælpssatsen er nogenlunde lige store. Det er jo ligegyldigt, hvis man så i øvrigt brugte kontanthjælpssystemet som den midlertidige ordning, det er tænkt som.

Problemet opstår, fordi man af uvisse årsager kan være på en midlertidig ordning det meste af sit arbejdsliv. Man skulle hellere finde ud af, hvordan man hjælper mennesker VÆK fra kontanthjælpen end bekymre sig om, hvor meget eller hvor lidt de får, mens de er der! Dagpengeperioden er to år - det kunne man måske skele til.

MARIANNE GLARGAARD, GREVE